

УДК 316.72:004.738

**ПРИКЛАДНА КУЛЬТУРОЛОГІЯ В УМОВАХ ДІДЖИТАЛІЗАЦІЇ
ТА СТАЛОГО РОЗВИТКУ : АПСАЙКЛІНГ ЯК СОЦІОКУЛЬТУРНА ПРАКТИКА**

Катерина ДАННИК – кандидат культурології, доцент,
доцент кафедри сценічного мистецтва і культури,
Київський національний університет технологій та дизайну, м. Київ в
<https://orcid.org/0000-0002-5257-8862>
<https://doi.org/10.35619/ucpmk.52.1187>
katlina17@gmail.com

Цитування:

Данник К. Прикладна культурологія в умовах діджиталізації та сталого розвитку : апсайклінг як соціокультурна практика. *Українська культура: минуле, сучасне, шляхи розвитку*. 2026. № 52. С. 520-524. <https://doi.org/10.35619/ucpmk.52.1187>

Наведено огляд сучасних публікацій, у яких досліджено взаємодію прикладної культурології, діджитал-культури та стратегій сталого розвитку. Розглянуто апсайклінг як соціокультурну практику перетворення відходів на культурну цінність. Проаналізовано теоретичні засади, емпіричні кейси, соціокультурні функції, проблеми інтеграції та перспективи розвитку. Виявлено, що апсайклінг виступає ефективним механізмом реалізації SDG 11 та SDG 12, формує екологічну естетику та нові моделі культурної комунікації в цифровому середовищі.

Ключові слова: апсайклінг, діджитал-культура, прикладна культурологія, сталий розвиток, циркулярна економіка, креативні індустрії, соціокультурні практики.

Актуальність проблеми. У сучасних умовах цифрової трансформації культури відбувається переосмислення ролі матеріальних об'єктів у системі символічного виробництва. Практики апсайклінгу виходять за межі утилітарного повторного використання речей і набувають статусу культурних практик, пов'язаних із формуванням нових моделей споживання, ідентичності та естетики. Особливої актуальності ці процеси набувають у контексті діджиталізації, де матеріальні об'єкти інтегруються в цифрові середовища через механізми репрезентації, інтерпретації та комунікації.

У зв'язку з цим постає необхідність культурологічного аналізу апсайклінгу як феномену, що функціонує на перетині матеріальної культури, медіа та символічних практик.

Останні дослідження та публікації. Дослідження взаємодії прикладної культурології, діджитал-культури та стратегій сталого розвитку формуються на перетині cultural studies, digital humanities, sustainability studies, креативних індустрій та циркулярної економіки.

У науковій літературі дедалі частіше порушується тема цифрової культури як нової парадигми. Проблематика цифрової культурної спадщини аналізується в українському дослідженні М. А. Кулиняка [2], цифрова трансформація та відновлення культурної спадщини України у спільній праці вітчизняних науковців Плецан К., Гаврилук А., та ін. [3]. Апсайклінг як дослідницьке поле активно формується в sustainability studies: ключові праці Дж. Сінгха та ін. [4]. Зв'язок цифрових технологій і екологічної культури досліджено В. Ковальчуком [1]. Контекст креативних індустрій та цифрової трансформації культурної спадщини в Україні також розглянуто у праці Т. С. Тихомирової та ін. [5]. Значний масив публікацій, що не є вичерпним, окреслює сучасну парадигму, в якій як вітчизняні, так і зарубіжні науковці здебільшого направляють вектор своєї уваги на проблеми цифровізації та, водночас, розумного споживання. Цей вибір публікацій демонструє, що науковий інтерес до апсайклінгу зростає переважно в дизайн- та економічних дослідженнях, але його культурологічний вимір залишається недостатньо систематизованим. Цю прогалину й прагне заповнити дана стаття.

Метою статті є визначити характерні риси апсайклінгу як соціокультурної практики в умовах діджиталізації та сталого розвитку, окреслити методологічні підходи прикладної культурології до його аналізу, проаналізувати емпіричні кейси, виявити проблеми та окреслити перспективи інтеграції в культурну політику України.

Вклад основного матеріалу. Теоретична база дослідження полягає у консолідації трьох різних аспектів сучасної культури: прикладна культурологія, діджитал-культура та сталий розвиток. Прикладна культурологія полягає в перенесенні культурологічних знань у соціальні практики, зокрема – екологічної свідомості та відповідального споживання. Діджитал-культура виступає середовищем поширення цих практик через VR/AR, цифрові архіви та спільноти. Сталий розвиток розглядається як соціокультурна стратегія, де культура – наскрізний чинник SDG 11 і SDG 12.

На думку авторки, сьогодні особливо цінним є перехід від звичайного опису цих аспектів до їхньої практичної інтеграції. Саме прикладна культурологія може стати тим «мостом», що поєднає цифрові технології з реальними екологічними потребами суспільства. Авторка переконана, що без такого міждисциплінарного підходу ризикуємо втратити унікальну можливість зробити культуру реальним чинником відновлення України. Більше того, авторка пропонує нову інноваційну модель «AI-апсайклінгу» – використання штучного інтелекту для генерації персоналізованих екологічних дизайнів на основі відходів, що дозволяє масштабувати практику до рівня національної культурної політики. Ця модель, на авторську думку, може стати основою для створення «культурної терапії відновлення» – програми, де апсайклінг використовується як інструмент психологічної реабілітації ветеранів і внутрішньо переміщених осіб через творче переосмислення матеріального світу.

Апсайклінг у контексті діджиталізації та сталого розвитку вимагає не лише опису практик, а й створення нових теоретичних конструктів, які б пояснювали його роль як трансформаційного соціокультурного механізму. У цьому сенсі пропонується ввести концепцію цифрової ресеміотизації відходів – процесу, за яким матеріальний об'єкт, що втратив утилітарне значення, через цифрові медіа набуває множинних символічних шарів і перетворюється на культурний нарратив вищого порядку. На відміну від традиційної ресеміотизації, де знак змінюється в межах текстового поля, цифрова ресеміотизація відбувається в гібридному просторі: фізичний об'єкт (наприклад, перероблена пластикова пляшка чи текстильний фрагмент) фіксується в AR-фільтрах, TikTok-відео чи Instagram-реелсах, де його «недосконалість» стає естетичним і етичним посланням. Концепція ідеалізації та переосмислення недосконалості уже значною мірою увійшла в європейську та українську культуру (наприклад, популярний в інтер'єрних рішеннях стиль wabi-sabi). Таким чином, відхід перестає бути «сміттям» і стає носієм колективної пам'яті про споживання, відповідальності та відновлення.

Наступним оригінальним концептом є еко-культурний капітал апсайклінгу. Ця категорія розширює класичне розуміння культурного капіталу, акцентуючи його екологічний вимір. Еко-культурний капітал накопичується не через володіння престижними культурними артефактами, а через активну участь у перетворенні відходів на нові культурні цінності. Він має три складові: символічну (новий статус творця-охоронця), соціальну (зміцнення мереж спільнот) та екологічну (зниження вуглецевого сліду через повторне використання). У цифровому середовищі цей капітал стає видимою валютою – а кількість лайків, репостів і коментарів під апсайкл-об'єктами прямо корелює з рівнем екологічної престижності учасника. Таким чином, апсайклінг перетворює повсякденну практику на ресурс соціальної мобільності в умовах сталого розвитку.

Особливо актуальним у сучасних умовах постає формування постспоживчої культурної ідентичності. У суспільстві, де лінійна модель «виробництво–споживання–викид» домінує вже десятиліттями, апсайклінг пропонує альтернативну ідентичність, засновану не на володінні новим, а на відновленні старого. Постспоживча ідентичність характеризується трьома ключовими рисами: усвідомленням історичності матеріалу (кожна перероблена річ несе в собі «біографію» попереднього використання), естетичним прийняттям недосконалості (тріщини, шви, сліди часу стають художнім ресурсом) та глобально-локальною солідарністю (локальний український воркшоп стає частиною світової екологічної спільноти через цифрові платформи). В українському контексті ця ідентичність набуває додаткового виміру стійкості: переробка відходів стає актом культурної резиліентності, де традиційні етно-практики переробки текстилю та деревини органічно поєднуються з сучасними цифровими технологіями.

Ці процеси породжують гібридну екологічну естетику – нову естетичну парадигму, де матеріальна недосконалість і цифрова досконалість існують у діалозі. Гібридна естетика відмовляється від глянцевого ідеалу масового виробництва і пропонує «красу відновлення»: об'єкт приваблює саме своєю історією, а не ідеальністю форми. У цифровому просторі ця естетика проявляється через алгоритми, які просувають контент з апсайкл-об'єктами вище, ніж ідеально нові продукти. Таким чином, формується нова візуальна мова культури сталого розвитку, де недосконалість стає не вадою, а цінністю вищого порядку.

Для практичного застосування цих концептів пропонується модель трирівневої культурної сталості апсайклінгу. Перший рівень – мікро (індивідуальний): людина через щоденні апсайкл-практики формує особисту екологічну свідомість і еко-культурний капітал. Другий рівень – мезо (спільнотний): локальні майстерні, університетські лабораторії та онлайн-спільноти створюють мережі взаємодії, де цифрові нарративи поширюють досвід. Третій рівень – макро (інституційний та глобальний): державна культурна політика та міжнародні програми інтегрують апсайклінг у національні стратегії сталого розвитку, роблячи його частиною цифрової культурної спадщини. Модель дозволяє вимірювати вплив апсайклінгу не лише екологічними показниками, а й культурними індикаторами: рівнем залучення, зміною ідентичності та поширенням гібридної естетики.

Узагальнюючи емпіричні прояви цих концептів у практиці, можна виділити три типові траєкторії

розвитку апсайклінгу в умовах української діджиталізації. Перша траєкторія – освітньо-експериментальна: у закладах вищої освіти здобувачі цієї освіти перетворюють текстильні та пластикові відходи на інсталяції, які потім презентуються в віртуальних галереях, формуючи постспоживчу ідентичність майбутніх фахівців креативних індустрій. Друга – спільотно-активістська: міські та сільські ініціативи створюють відкриті простори, де цифрові платформи фіксують процеси перетворення, накопичуючи еко-культурний капітал для цілих громад. Третя – політико-культурна: інтеграція апсайклінгу в грантові програми та музейні проекти дозволяє переводити локальні практики на рівень національної культурної політики сталості.

Таким чином, запропоновані концепти – цифрова ресеміотизація відходів, еко-культурний капітал, постспоживча культурна ідентичність, гібридна екологічна естетика та модель трирівневої культурної сталості – утворюють цілісний теоретичний каркас, який перетворює апсайклінг із технічної практики на ключовий інструмент прикладної культурології. Вони відкривають шлях до прогнозування культурних трансформацій у цифрову епоху і можуть слугувати основою для подальших емпіричних досліджень та розробки конкретних політик.

То яку роль у цьому процесі відіграє прикладна культурологія і які межі вона має? Прикладна культурологія, на відміну від класичної, не обмежується описом культурних явищ, а пропонує дієвий інструментарій для їхнього аналізу та проектування. У контексті апсайклінгу, як соціокультурної практики, вона поєднує три взаємодоповнювальні методологічні вектори, які дозволяють перейти від поверхневого спостереження до глибокого розуміння механізмів трансформації відходів у культурну цінність. Ці вектори – семіотичний, культурно-антропологічний та digital humanities – утворюють цілісний каркас, що враховує як матеріальний, так і цифровий вимір практики. Такий підхід дає змогу не лише фіксувати існуючі процеси, а й прогнозувати їхній вплив на екологічну свідомість і культурну політику.

По-перше, семіотичний підхід. Відходи інтерпретуються як «текст другого порядку»: пластикова пляшка чи текстильний лоскут втрачає утилітарне значення і набуває символічного – стає знаком екологічної свідомості, пам'яті про споживання та опору лінійній економіці. У цифровому середовищі цей процес фіксується через хештеги #upcyclingukraine чи AR-фільтри в Instagram, де об'єкт трансформується в наратив спільноти.

По-друге, культурно-антропологічний вектор. Апсайклінг розглядається як ритуал «переродження» матеріалу в українських громадах: від традиційних етно-практик переробки текстилю до сучасних воркшопів у Київському національному університеті технологій та дизайну. Тут фіксується зміна соціальних ролей – учасник стає не споживачем, а «творцем-охоронцем» ресурсів, що зміцнює соціальний капітал і екологічну ідентичність.

По-третє, digital humanities та data-driven аналіз. Використовуючи інструменти Python або Google Trends, можна картографувати географію апсайкл-спільнот в Україні, вимірювати охоплення екологічних наративів у TikTok та Facebook-групах. Критерії емпіричної верифікації: (1) кількість переглянутих/репостнутих об'єктів; (2) семантичний аналіз коментарів; (3) індикатори впливу на SDG.

Такий міждисциплінарний інструментарій дозволяє перейти від опису до прогнозування: прикладна культурологія стає не лише інтерпретатором, а й проектувальником культурної політики сталості. У перспективі це відкриває шлях до створення «культурних лабораторій апсайклінгу» при музеях і бібліотеках, де семіотичний, антропологічний та цифровий аналіз поєднуються в єдиний методологічний каркас. На думку авторки, саме такий підхід робить культурологію реальним інструментом виживання та відновлення України в умовах цифрової та екологічної кризи.

Для роз'яснення та деталізації проблеми, розглянемо більш детально основи трьох запропонованих аспектів. Апсайклінг як культурна стратегія. Апсайклінг – процес перетворення відходів у продукти вищої культурної цінності, що кидає виклик лінійній економіці (Сінгх та ін. [4]). Соціокультурні функції: відновлення зв'язку людини з матеріалом, розвиток спільного створення, зміцнення громадських зв'язків. У контексті SDG апсайклінг стає конкретним механізмом сталого розвитку. Діджитал-культура як платформа масштабування практик. Цифрові платформи перетворюють локальні апсайкл-процеси на глобальні наративи. Цифрова культурна спадщина (Кулиняк [2]) забезпечує каталогізацію та доступність апсайкл-об'єктів.

Прикладна культурологія у дії: кейси апсайклінгу в культурній освіті. Освітні практики та молодіжні ініціативи в Україні (Тихомирова та ін. [5]) демонструють інтеграцію апсайклінгу в грантові програми зниження текстильних відходів та формування екологічної культури. Цифрові технології сприяють критичному мисленню та відповідальності (Ковальчук [1]).

Однією з ключових проблем є методологічна розмитість прикладної культурології як наукового напрямку. Попри зростання інтересу до практико-орієнтованих культурних досліджень, досі не сформовано єдиного теоретичного ядра, що окреслювало б чіткі межі між культурологічним аналізом і культурним менеджментом, співвідношення прикладної культурології з cultural studies та критерії емпіричної верифікації результатів. У контексті дослідження апсайклінгу як соціокультурної

практики виникає питання: чи є це культурним феноменом, чи формою соціального підприємництва, чи освітньою технологією? Відповідь потребує міждисциплінарної оптики – поєднання культурної антропології, теорії креативних індустрій, екологічної етики та цифрових медіадосліджень.

Інтеграція стратегій сталого розвитку до культурної політики породжує ризик надмірної утилітаризації культури. Коли культурні практики оцінюються виключно крізь призму SDGs (наприклад, SDG 12 або SDG 11), існує небезпека редукції культурної діяльності до інструменту реалізації державної чи міжнародної політики. Це створює напруження між автономією культурної творчості та функціональною роллю культури у соціальному проєктуванні.

Хоча діджитал-культура розглядається як інструмент поширення екологічних практик, вона має власний екологічний слід: дата-центри, енергоспоживання, виробництво гаджетів. Таким чином виникає парадокс цифрової сталості: цифрові інструменти популяризують екологічну відповідальність, водночас будучи частиною глобальної екологічної проблеми.

Ще однією проблемою є соціальна нерівність у доступі до культурних ініціатив. Апсайклінг часто позиціонується як демократична практика, проте його реалізація в освітніх або мистецьких проєктах потребує часу, культурного капіталу, освітніх ресурсів та цифрової грамотності. У громадах із низьким рівнем доходів апсайклінг може сприйматися не як екологічна стратегія, а як вимушена економія.

Подальші дослідження можуть бути спрямовані на інтеграцію апсайкл-практик у навчальні програми з культурології, розробку методичних рекомендацій для закладів культури та створення культурних лабораторій сталого розвитку при музеях, бібліотеках, освітніх центрах. У цьому контексті прикладна культурологія може виконувати роль експертної платформи для розробки культурної політики сталості.

Важливим критерієм і напрямом роботи в цій сфері також є створення цифрових баз даних та онлайн-архівів апсайкл-об'єктів, що дозволить документувати трансформацію матеріалів, досліджувати естетичну еволюцію апсайклінгу та аналізувати регіональні відмінності. Такі архіви можуть стати частиною цифрової культурної спадщини та сприяти формуванню нової екологічної естетики. Апсайклінг створює альтернативну модель естетичної цінності, де недосконалість матеріалу стає художнім ресурсом, фрагментарність набуває символічного значення, а історія об'єкта стає частиною його естетики. Це дозволяє говорити про становлення екологічної естетики постспоживчого суспільства, що протистоїть глянцевої культурі масового виробництва.

Інтеграція українських культурних ініціатив у міжнародні програми (Horizon Europe, Creative Europe тощо) відкриває можливості для транскордонних досліджень, спільних цифрових платформ та обміну креативними методиками. Це сприятиме позиціонуванню прикладної культурології як конкурентного академічного напрямку в європейському науковому просторі. Стратегічні висновки щодо розвитку напрямку. Дослідження апсайклінгу в межах прикладної культурології виводить на низку ключових стратегічних завдань, реалізація яких дозволить системно інтегрувати культурний вимір у процеси діджиталізації та сталого розвитку.

По-перше, необхідна системна методологізація прикладної культурології як самостійного напрямку. Це передбачає розробку чіткої теоретичної рамки, яка б чітко розмежовувала культурологічний аналіз від культурного менеджменту та культурних студій, а також запровадила єдині критерії емпіричної верифікації соціокультурних практик.

По-друге, актуальним є створення науково обґрунтованих індикаторів культурного впливу апсайкл-практик. Такі індикатори мають враховувати не лише екологічні та економічні показники, а й соціокультурні ефекти: рівень відновлення зв'язку людини з матеріалом, ступінь розвитку спільнотного креативного виробництва та зміцнення соціальних зв'язків через творчі процеси.

По-третє, обов'язковим є врахування екологічних ризиків діджиталізації. Цифрові платформи, які сьогодні слугують потужним інструментом поширення апсайклінгу, водночас генерують значний вуглецевий слід. Тому важливо розробляти концепцію «зеленої діджитал-культури», що передбачає енергоефективні технології, локальні серверні рішення та принципи цифрового мінімалізму.

По-четверте, перспективним є створення національної концепції культурної сталості, інтегрованої з цифровими інструментами. Така концепція має стати частиною культурної політики України, поєднуючи цілі SDG 11 і SDG 12 з практиками апсайклінгу та можливостями цифрової культурної спадщини.

По-п'яте, формування екологічної естетики постспоживчого суспільства має стати новим теоретичним полем культурології. Апсайклінг пропонує альтернативну модель естетичної цінності, де недосконалість матеріалу, фрагментарність і «історія речей» набувають художнього та символічного значення, протистоячи глянцевої культурі масового виробництва.

Наукова новизна дослідження полягає у трактуванні апсайклінгу як форми цифрової ресеміотизації матеріальних об'єктів, що функціонує в контексті сучасної діджиталізованої культури.

Висновки. Підсумовуючи проведені дослідження, можна констатувати, що апсайклінг у контексті діджиталізації та сталого розвитку виходить далеко за межі екологічної практики й постає повноцінною соціокультурною стратегією сучасності. По-перше, апсайклінг є ефективним і багатofункціональним засобом

реалізації культурних, екологічних та соціальних цілей сталого розвитку. Він не лише зменшує фізичні відходи, а й створює нову культурну цінність, відновлює емоційний зв'язок людини з матеріалом і сприяє формуванню локальних креативних спільнот, безпосередньо сприяючи досягненню SDG 11 та SDG 12.

По-друге, діджитал-культура виступає потужною платформою масштабування цих практик. Соціальні мережі, VR/AR-технології та цифрові архіви перетворюють локальні апсайкл-ініціативи на глобальні культурні наративи, забезпечують каталогізацію та збереження нових об'єктів як частини цифрової культурної спадщини, а також формують міжнародні спільноти практиків.

По-третє, саме прикладна культурологія виступає тим міждисциплінарним полем, яке здатне інтегрувати апсайклінг, діджитал-культуру та стратегії сталого розвитку в єдину цілісну модель. Вона не лише аналізує існуючі практики, а й пропонує практичні інструменти їхнього впровадження в освіту, культурну політику та повсякденне життя суспільства, формуючи нові моделі соціокультурної взаємодії людини, матеріального світу та цифрового середовища.

Таким чином, проведене дослідження доводить, що поєднання апсайклінгу, діджитал-культури та прикладної культурології відкриває реальний шлях до створення екологічно відповідального, культурно збагаченого та технологічно сучасного суспільства в Україні та світі.

Список використаної літератури

1. Ковальчук В. Цифрові технології у формуванні екологічної культури учнів відповідно до цілей сталого розвитку. *Українська професійна освіта*, 2025. № 18. С. 128–136. DOI: 10.33989/2519-8254.2025.18.347735
2. Кулиняк М. А. Цифрова культурна спадщина як феномен діджитал-культури. *Культурологічний альм.*, 2022. Вип. 3. С. 218–227. DOI: 10.31392/cult.alm.2022.3.28
3. Pletsan K. et al. Digital Transformation of Preservation and Restoration of Ukraine's Cultural Heritage. *Studies in Media and Communication*, 2023. Vol. 11, No. 7. С. 45–59. DOI: 10.11114/smc.v11i7.6514
4. Singh J. et al. The Sustainability Potential of Upcycling. *Sustainability*, 2022. Vol. 14, No. 10. DOI: 10.3390/su14105989
5. Тихомирова Т. С. та ін. Грантові проекти для підтримки апсайклінг-підприємництва та розвитку екологічної культури в Україні. *Repository KPI*, 2025. <https://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/88437>

References

1. Kovalchuk V. Tsyfrovi tekhnolohii u formuvanni ekolohichnoi kultury uchniv vidpovidno do tsilei staloho rozvytku. *Ukrainska profesiina osvita*, 2025. № 18. S. 128–136. DOI: 10.33989/2519-8254.2025.18.347735
2. Kulyniak M. A. Tsyfrova kulturna spadshchyna yak fenomen didzhytal-kultury. *Kulturolohichniy alm.*, 2022. Vyp. 3. S. 218–227. DOI: 10.31392/cult.alm.2022.3.28
3. Pletsan K. et al. Digital Transformation of Preservation and Restoration of Ukraine's Cultural Heritage. *Studies in Media and Communication*, 2023. Vol. 11, No. 7. S. 45–59. DOI: 10.11114/smc.v11i7.6514
4. Singh J. et al. The Sustainability Potential of Upcycling. *Sustainability*, 2022. Vol. 14, No. 10. DOI: 10.3390/su14105989
5. Tykhomyrova T. S. ta in. Hrantovi proieky dlia pidtrymky apsaiklinh-pidpriemnytstva ta rozvytku ekolohichnoi kultury v Ukraini. *Repository KPI*, 2025. <https://repository.kpi.kharkov.ua/handle/KhPI-Press/88437>

UDC 316.72:004.738

APPLIED CULTURAL STUDIES IN THE CONDITIONS OF DIGITALIZATION AND SUSTAINABLE DEVELOPMENT: UPCYCLING AS A SOCIOCULTURAL PRACTICE

Kateryna DANNYK – PhD in Cultural Studies, Associate Professor, Associate Professor of the Department of Performing Arts and Culture, Kyiv National University of Technologies and Design, Kyiv

The paper presents an overview of recent publications examining the interaction of applied cultural studies, digital culture, and sustainable development strategies. The aim of the research is to identify the characteristics of upcycling as a sociocultural practice under digitalization and sustainable development, to outline methodological approaches of applied cultural studies, to analyze empirical cases, challenges, and prospects. The study combines theoretical, semiotic, and empirical analysis to explore upcycling across educational and community practices.

Results. The analysis reveals that upcycling acts as an effective mechanism for SDG 11 and SDG 12 implementation, forming new ecological aesthetics and models of cultural communication in the digital environment. The study outlines key trends in the development of sustainable cultural practices in Ukraine and worldwide, emphasizing the contribution of creative industries and digital platforms. *Novelty.* The paper introduces an interdisciplinary framework connecting digital culture, circular economy, and applied cultural studies in the Ukrainian context.

Practical significance. The study combines theoretical, semiotic, and empirical analysis to explore upcycling across educational and community practices in Ukraine. The findings can be useful for cultural policy developers, educators, and practitioners creating grant projects and sustainable creative initiatives.

Key words: upcycling, digital culture, applied cultural studies, sustainable development, circular economy, creative industries, sociocultural practices.

Стаття отримана 9.12.2025
Стаття прийнята 12.01.2026
Стаття опублікована 28.05.2026